



Integrerings- og mangfoldsdirektoratet

Postadresse:
Postboks 8059
Dep
0031 Oslo

Besøksadresse:
Tollbugata 20

Internett:
www.imdi.no

E-post:
post@imdi.no

Sentralbord:
24 16 88 00

Telefaks:
24 16 88 01

Org.nr.
987 879 696

Bankkonto:
7694.05.12693

DERES REF
972417793

VÅR REF
14-03366-4.MALU

DATO
30.3.2015

NOU 2014:8 - Tolking i offentlig sektor - høringsinnspill fra IMDi

IMDi vil berømme utvalget for et grundig og helhetlig arbeid med konkrete og tydelige forslag. Samlet sett mener vi forslagene vil styrke rettssikkerheten til individer som snakker lite norsk og heve kvaliteten på offentlige tjenester. Vi vil her kommentere de forslagene som vi mener er helt avgjørende for en samordnet, kvalitetssikret og effektiv organisering av tolking i offentlig sektor, samt de forslagene som berører IMDi i særlig grad.

Lovforslag

IMDi støtter utvalgets forslag om å innføre en lovpålagt plikt for forvaltningen til å bruke kvalifisert tolk i gitte situasjoner (tiltak 77). IMDi er også prinsipielt enig med utvalget i at det bør utformes en egen tolkelov, og at det er å foretrekke fremfor å innlemme plikten til å bruke tolk i forvaltningsloven.

IMDi har gjennom flere år vært pådriver for at offentlig sektor skal ta i bruk kvalifiserte tolker i saker hvor det er en språkbarriere. Selv om det – slik utvalget påpeker – er skjedd en positiv utvikling de senere årene, er pådriverarbeid ikke nok til at offentlige myndigheter prioriterer kvalifiserte tolker i tilstrekkelig grad.

IMDi mottar årlig flere henvendelser fra privatpersoner og fra offentlige etater med spørsmål om det offentliges plikt til bruk av tolk. Det er på flere områder uklart hvor vidt plikt for det offentlige til å bruke tolk kan utledes ut

fra en generell informasjons- og veiledningsplikt i forvaltningsloven eller i særlovene. Dette fører til at bruk av tolk mange steder er mer eller mindre tilfeldig og at mange ikke får den hjelpen de trenger.

Det offentliges veilednings- og informasjonsplikt etter forvaltningsloven i kommunikasjon med personer som ikke har tilstrekkelige norskkunnskaper, er presisert gjennom en prinsipputtalelse fra Lovavdelingen i Justisdepartementet i 2003. I uttalelsen heter det at veiledning ved tolk eller oversettelse kun vil være aktuelt på et svært begrenset område. IMDi's erfaring er det motsatte. Omfanget og karakteren på de henvendelsene IMDi mottar, tilsier både at behovet for tolk er økende og at konsekvensene ved manglende tolkebruk er store.

UDIs rundskriv om bruk av tolk i utlendingssaker henviser til Lovavdelings uttalelse og presiserer at ved søknader om familieinnvandring eller arbeidsinnvandring må utlendingen i utgangspunktet selv ta ansvar for å kunne kommunisere med norske myndigheter. Konsekvensen er ofte at familie og bekjente fungerer som tolk. IMDi ser dette som svært uheldig, og er dessuten bekymret for at bruk av familiemedlemmer og bekjente som tolk ved søknader om familieinnvandring eller arbeidsinnvandring eksempelvis kan gjøre det vanskelig å avdekke saker som handler om tvangsekteskap og menneskehandel.

IMDi har for øvrig noen synspunkter til selve lovteksten, men antar at lovforslaget sendes på høring hvis det besluttes at det skal innføres en egen tolkelov.

Forskrifter

Krav til kvalifikasjoner hos tolken bør gå tydelig fram av forskrifter til loven. I lovforslaget er det gitt hjemmel for at departementet i forskrift kan utdype og presisere hvilke krav som skal stilles ved bruk av tolk. IMDi mener at det her bør stå at det *skal* gis forskrifter slik at det blir tydelig hvilke krav som stilles til å være kvalifisert tolk.

I beskrivelse av lovforslaget (17.1.5) nevnes det også at det i en eventuell forskrift vil være naturlig å vektlegge betydningen av utdanning og autorisasjon. IMDi mener dette er helt essensielt for at det offentlige skal få gode tolketjenester, og for at det skal lønne seg å kvalifisere seg gjennom utdanning og autorisasjon. IMDi viser her til UDIs rundskriv for bruk av tolk i utlendingssaker, hvor utdanning og autorisasjon er et krav. Rundskrivet utdyper at dersom tolk med utdanning og autorisasjon ikke er tilgjengelig,

skal best kvalifisert tolk benyttes. Forskrifter til loven bør bygge på samme prinsipper.

Tilsyn

IMDi er enig i utvalgets vurdering om at tilsyn er et viktig verktøy for å heve kvaliteten på en tjeneste. Utvalget mener IMDi bør ha en tilsynsrolle for å sikre at registerets tolker blir brukt og at tolkene følger retningslinjer for god tolkeskikk.

IMDi mener at det er et prinsipielt skille mellom IMDis ansvar for å sikre at tolkene i Nasjonalt tolkeregister følger yrkesetiske regler og et eventuelt ansvar for å følge opp at offentlige myndigheter bruker kvalifiserte tolker. Vi vil her kommentere de to ansvarsområdene atskilt.

Tilsyn med tolkene (tiltak71)

Som registreier har IMDi et ansvar for å sikre at de oppførte tolkene har nødvendige kvalifikasjoner. Ved oppføring i registeret samtykker tolkene i at de er innforstått med retningslinjer for god tolkeskikk. IMDi er enig i at rollen som registreier bør tydeliggjøres. Direktoratets erfaring er at det er behov for å utarbeide retningslinjer for klagebehandling, herunder klageadgang, og at det innføres tydeligere sanksjonsmuligheter mot tolker som bryter retningslinjene (tiltak 73 og 74).

IMDi ser behov for et tydeligere rammeverk rundt registeret. I forbindelse med opprettelsen av registeret i 2005 konkluderte Lovavdelingen i Justisdepartementet med at oppføring i registeret ikke var å anse som et enkeltvedtak.¹ Begrunnelsen var blant annet at det ikke var noen rettigheter eller plikter knyttet til det å være oppført i registeret, og at registeret ikke er regulert i lov eller forskrift.

For å kunne føre tilsyn med tolkene i registeret mener IMDi at det vil være nødvendig med en tydeligere formalisering av tolkenes plikter. Ved eventuell innføring av en egen tolkelov bør det vurderes om også registeret bør reguleres i egen forskrift til loven, slik som Nasjonalt introduksjonsregister er regulert som egen forskrift til introduksjonsloven.

Som bevillingsmyndighet for autorisasjonsordningen har IMDi også et tilsynsansvar overfor de statsautoriserte tolkene. Dette ansvaret er, i

¹ Brev fra Lovavdelingen i Justisdepartementet 10.05.2006 om Vurdering av Nasjonalt tolkeregister, tospråklig testing av potensielle tolker og forholdet til forvaltningsloven

motsetning til oppfølgingsansvaret for registeret, regulert i forskrift. Ifølge Forskrift om bevilling som statsautorisert tolk og tolkeprøven kan IMDi tilbakekalle bevilling dersom vilkårene for å inneha den ikke lenger oppfylles.

Forskriften gir imidlertid ingen utfyllende bestemmelser om sanksjonsmuligheter (permanent eller midlertidig tilbakekalling). Den gir heller ingen bestemmelser om hvor vidt en som er fratatt bevillingen midlertidig skal foreta seg noe aktivt for å få bevillingen tilbake. En annen problemstilling er om sanksjoner skal være like for ulike brudd på retningslinjene, eller om reaksjoner skal knyttes til bruddets alvorlighetsgrad og type brudd.

IMDi ser at det er behov for utfyllende bestemmelser til forskriften. Ifølge forskriften har Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet myndighet til å gi slike bestemmelser. IMDi har så vidt påbegynt et arbeid med klagerutiner for autorisasjonsbevillingen og Nasjonalt tolkeregister og vil ta initiativ til en dialog med BLD om hvordan dette skal konkretiseres videre.

For å ivareta en god klagehåndtering er det også avgjørende at de offentlige myndighetene som skal klage på tolkene kjenner til de muligheter og begrensninger som kommunikasjon via tolk innebærer. Videre at de har fått nødvendig opplæring, slik at de vet hva det er mulig å klage på. God dokumentasjon av forholdene det klages på, vil også være viktig. Her vil offentlige bestillerkontor ha en vesentlig rolle.

Tilsyn med offentlige myndigheter (tiltak 72)

Når det gjelder offentlige myndigheters ansvar for å bruke kvalifiserte tolker, er IMDi enig i at det er behov for et tilsyn for å sikre at den foreslåtte plikten overholdes. IMDi mener at det kan være hensiktsmessig at direktoratet får en del av tilsynsansvaret.

For at et tilsyn skal lykkes – at offentlig tjenesteytere følger lover og retningslinjer i kommunikasjon via tolk – er det viktig at dette sees i tett sammenheng med opplæring og veiledning i kommunikasjon via tolk. IMDi har som fagdirektorat en viktig rolle som pådriver for bruk av tolk i offentlig sektor. Pådriverrollen dreier seg mye om veiledning i retningslinjer. Denne kompetansen er viktig for å kunne følge opp tilsyn og avvik i bruk av tolk.

Det kan være fare for at det målrettede arbeidet for økt og bedre tolkebruk i offentlig sektor blir lite helhetlig om tilsynsfunksjonen plasseres til andre organer enn fagmyndigheten, for eksempel hos Fylkesmannen. På den andre siden kan det være gode grunner for å løfte tilsynsfunksjonen ut fra IMDi ved å se kommunikasjon via tolk som en del av kommunal tjenesteyting og

dermed et tema som Fylkesmannen kan føre tilsyn med. Her kan det sees paralleller til Fylkesmannens tilsyn med introduksjonsloven.

I utvalgets rapport legges det flere steder vekt på at sektorene har et selvstendig ansvar for å tilrettelegge for god kommunikasjon via tolk. I enkelte sektorer er kommunikasjon via tolk allerede innarbeidet i det generelle tilsynet. IMDi viser her til Riksrevisjonens gjennomgang av tolkebruken i straffesaker i politiet og domstoler. Det vises også til det landsomfattende tilsynet Helsetilsynet førte med landets helsestasjoner i 2013 hvor bruk av tolk var et tema. IMDi mener det er viktig at dette arbeidet ikke undergraves.

Med et styrket mandat vil IMDi kunne samarbeide med eksisterende tilsynsmyndigheter om å utarbeide tilsynsystema på tolkeområdet i de ulike sektorene. Hvordan grensene trekkes opp mellom eksisterende tilsynsmyndigheter og en eventuell tilsynsfunksjon lagt til IMDi må imidlertid konkretiseres nærmere. IMDi vil gjerne være med i drøfting med departementet om tilsynet og direktoratets rolle og ansvar.

Sektorenes ansvar

IMDi mener sektorenes oppfølging av utvalgets forslag er avgjørende for likeverdige tjenester i Norge. For økt bruk av kvalifiserte tolker i alle deler av offentlig sektor (tiltak 1) er det nødvendig med forankring og oppfølging av tolketjenester i alle offentlig sektorer/kommuner (tiltak 4).

IMDi er tillagt flere oppgaver i utvalgets anbefalinger. IMDi er rede til å videreutvikle rollen som nasjonal fagmyndighet slik det skisseres i NOU-en. Men tiltak i regi av IMDi alene vil ikke ha noen effekt dersom det ikke finnes nødvendige strukturer i de ulike sektorene som følger opp utvalgets anbefalinger, herunder:

- Bedre registrering av språkbehov i offentlige sektor (tiltak 14)
- Utvikle egnede løsninger for bestilling av tolketjenester (tiltak 47)
- Utvikle kompetanse hos offentlig ansatte i anbudsutsetting av tolketjenester (tiltak 50)
- Vurdering av tolkenes egnethet i forbindelse med ulike oppdrag (tiltak 53)
- Tilrettelegging for økt bruk av skjermtolking (tiltak 55)
- Opplæring i kommunikasjon via tolk for yrkesgrupper som bruker tolk i sitt arbeid (tiltak 60)
- Innarbeide strategier for hvordan myndighetene skal nå ut til den delen av befolkningen som ikke forstår norsk i alle beredskapsplaner (tiltak 65)

Bestilling av tolketjenester

Utvalget understreker at hver enkelt sektor bør ha et selvstendig ansvar for bestilling, kvalitetssikring og oppfølging av tolkene.

IMDi støtter utvalgets vurdering om at opprettelse av én sentral som skal dekke hele det offentlige Norge ikke er hensiktsmessig. Formidling av tolketjenester er, som utvalget påpeker, formidling av menneskelige ressurser. IMDi har også tro på at det bør være en viss nærhet mellom tolker og bestillerkontor, slik at tolkene kan få nødvendig oppfølging.

IMDi mener at Tolkeutvalgets skisserer en god rollefordeling mellom IMDi og de ulike sektormyndighetene. IMDi skal bidra til at det er nok kvalifiserte tolker og har ansvar for å drifte og vedlikeholde en oversikt over disse (gjennom Nasjonalt tolkeregister), mens sektorene har ansvar for bestilling og oppfølging av tolkene samt opplæring av egne ansatte.

IMDi er enig i utvalgets pragmatiske tilnærming til at hver sektor bør drøfte hvilke strategi som vil være den beste for å skaffe gode og kvalitetssikrede tolketjenester og løse kommunikasjonsbehovet på en hensiktsmessig måte. Sektorene har ulike behov og må finne fram til egnede løsninger for å dekke sine behov. Sektorer eller etater med stort behov for tolketjenester bør opprette egne bestillerkontor. De som har et mindre behov bør sørge for at de har bestillerkompetanse med innsikt i markedet for tolketjenester, slik at de kan stille nødvendige krav til tjenestene.

IMDi er enig med utvalget i at oppføring i Nasjonalt tolkeregister bør være et krav. Samtidig er det viktig å understreke at kvalifikasjonskrav alene ikke er nok. Som i andre yrker vil det være store variasjoner i kompetanse og ferdigheter blant yrkesutøvere med samme formelle kvalifikasjoner. Det faktum at de fleste tolkene er frilansere understreker behovet for en instans som kan følge dem opp, både med hensyn til kompetanseutvikling, veiledning, debriefing og håndtering av klager. Oppfølgingen er viktig, enten den skjer i regi av et offentlig bestillerkontor eller en privat formidler.

Tolkesentralen ved OUS trekkes fram i ulike deler av rapporten som et eksempel til etterfølgelse. Tolkesentralens arbeid er godt forankret i kunnskap om tolkefaget og om tolkebrukers behov. Arbeidet baserer seg blant annet på tett samarbeid med sykehusets ulike avdelinger, systematisk kunnskapsinnhenting om hvilke språk det er behov for tolk i, god oversikt over kvalifiseringsmuligheter i de ulike språkene, god innsikt i tolkefaget og i de muligheter og begrensninger som kommunikasjon via tolk innebærer, kjennskap til tolkens faglige kvalifikasjoner utover det rent formelle og god oppfølging av tolkene både før og etter oppdrag. IMDi mener arbeidet som

gjøres ved OUS bidrar til å sette gode standarder. Dette bør være til inspirasjon – ikke bare for andre offentlige etater som vil ha egenregi på bestilling av tolketjenester – men også for kommunale og private formidlere.

Opplæring i kommunikasjon via tolk (tiltak 60 og 61)

IMDi er enige med utvalget i at de ulike sektorene må sikre at de ansatte har nødvendig kompetanse til å yte likeverdige tjenester til hele befolkningen.

IMDis kartlegginger viser en sammenheng mellom opplæring og bruk av tolk; personer som har opplæring bruker tolk oftere enn de uten. Kartleggingene viser samtidig at det er et udekket behov for opplæring av ansatte i offentlig sektor. Ansattes bevissthet om tolkingens betydning for rettssikkerheten er avgjørende for likeverdige tjenester.

IMDi anbefaler opplæring i større utstrekning og viser her til opplæringsmodulen i kommunikasjon via tolk som er utviklet ved Høgskolen i Oslo og Akershus. Modulen har fått gode evalueringer og er skreddersydd for offentlige ansatte som møter språkbarrierer i sin arbeidshverdag. Opplæringen bør legges inn i de ulike sektorens kompetanseplaner.

Bedre lønns- og arbeidsforhold for tolkene

IMDi støtter utvalgets forslag om at det bør innføres et lønnsregulativ for tolker. IMDi mener dette er et av tiltakene som bør prioriteres høyest. Tolking er i dag et gjennomtrekksyrke. Det er store variasjoner i satsene for tolkeoppdrag og inntektsmulighetene er for mange usikre. Mange av de best kvalifiserte tolkene forsvinner til andre yrker. Som det påpekes i rapporten er bare litt over halvparten av de som har tatt tolkeutdanning i dag oppført i Nasjonalt tolkeregister.

Samfunnsøkonomisk vil det være liten nytte med et krafttak for å kvalifisere flere tolker om man ikke samtidig iverksetter tiltak for å beholde kvalifiserte tolker i yrket. Lønnsnivået bør ta hensyn til at tolkeyrket er et frilansyrke og at oppdragsmengden i ulike språk er svært varierende. Det skal lønne seg å arbeide som tolk.

Kvalifisering skal også lønne seg. IMDi støtter derfor utvalgets forslag om at lønnsregulativet bør differensieres etter kvalifikasjoner. IMDi er kjent med at enkelte tolker frykter at offentlige tjenesteytere da vil velge de minst kvalifiserte av økonomiske årsaker. IMDi mener at det er viktig å se tiltaket i sammenheng med forskrifter til loven og krav til kvalifikasjoner. Utlendingsdirektoratet har i dag differensiert lønnssetser og prioriterer de

best kvalifiserte, slik det er fastsatt i UDIs rundskriv. Det er i sektorenes egen interesse å prioritere de best kvalifiserte.

IMDi mener også at faste satser for tolkene vil kunne bidra til en bedre regulering av markedet for tolketjenester. Den harde konkurransen som i dag er mellom ulike tolkeformidlere går gjerne på bekostning av tolkenes lønn og senker kravene til kvalifikasjoner. Private tolkeformidlere har tidligere henvendt seg til IMDi med en bekymring for at liten betalingsvilje hos det offentlige fører til forringete lønns- og arbeidsvilkår for tolker og sosial dumping.

Krafttak for å kvalifisere flere tolker

Tolkeutvalget fastslår at det er behov for flere kvalifiserte tolker i offentlig sektor. Gode rekrutteringsmuligheter til Nasjonalt tolkeregister er viktig dersom antallet kvalifiserte tolker skal øke. Dagens kvalifiseringstilbud: tolkeutdanning, autorisasjonsprøven i tolking og IMDis kvalifiseringstiltak; ToSPoT (tospråklig sjekk for potensielle tolker) og kurs i Tolkenes ansvarsområde må derfor styrkes. Dette forslaget støtter IMDi.

Som fagmyndighet er IMDi opptatt av profesjonalisering av tolkeyrket. Dette nås først og fremst gjennom utdanning og autorisasjon. IMDi støtter utvalgets forslag om styrket tolkeutdanning og utdanning av flere tolker (tiltak 21). IMDi støtter også utvalgets forslag om at det bør gis tilbud om autorisasjonsprøve i flere språk hvert år (tiltak 32).

Tospråklig sjekk for potensielle tolker

Utvalgets anbefalinger innebærer en særlig satsning på ToSPoT; at tilgangen til testen skal bli enkel, stabil og forutsigbar for aktuelle kandidater, og at testen blir tilgjengelig i alle språk med dokumenterte behov (tiltak 38 og 39). Utvalget anbefaler videre at IMDi i perioden 2015–2018 får ekstrabevilgninger til å gjennomføre ToSPoT for alle som ønsker å ta testen. Ifølge utvalgets beregninger er det anslagsvis 3 900 personer uten dokumenterte tolkefaglige ferdigheter som per i dag tar oppdrag som tolk for offentlig sektor, og som bør tilbys test og kurs.

IMDi støtter forslaget om å øke kapasiteten for testing av kandidater, men gjør oppmerksom på at forslaget innebærer en betydelig volumøkning sammenlignet med dagens nivå.

Dette reiser særlig to problemstillinger; den ene knyttet til administrasjon av testen, den andre til testens validitet. I dag er all drift og administrasjon av

testen manuelt basert. Dersom man skal sikre en forsvarlig drift av testen i det omfanget utvalget antyder, må drift og administrasjon forenkles betraktelig i alle ledd. I motsatt fall vil testen bli for tungvinn og ressurskrevende å administrere.

Krav om at testen skal være tilgjengelig i alle språk hvor det er et dokumentert behov, reiser også spørsmål knyttet til testens utforming. Testen er i dag skriftlig basert og egner seg dårlig for flere av de språkene hvor det er et dokumentert behov, ettersom ikke alle språk har en skriftlig standard.

IMDi har igangsatt et arbeid med modernisering av testen (Jf. tiltak 40). Slik ToSPoT ser ut og er organisert i dag er den et lite egnet verktøy for omfattende testing. For å nå opptrappingsplanens mål om tilstrekkelig antall tolker innen 2019 er det derfor viktig at arbeidet IMDi har igangsatt med modernisering av testen prioriteres og sikres videre ressurser.

Nasjonalt tolkeregister

Nasjonalt tolkeregister er IMDis viktigste tiltak for å øke tilgang til kvalifiserte tolker til norsk offentlig sektor. Registeret har etter IMDis vurdering lyktes med å gi en landsdekkende oversikt over praktiserende tolker, øke tilgang til tolker som har gjennomført kvalifiseringstiltak og stimulere tolkene til å forbedre sine kvalifikasjoner. I mindre grad har registeret fungert som et tiltak for å gi bedre arbeidsvilkår til tolkene slik at de kan forbli i yrket.

For at registeret skal bli bedre og være et nyttig verktøy for tolkebrukere i offentlig sektor, er det behov for å styrke rammene rundt tiltaket. IMDi ser derfor positivt på utvalgets forslag om innføring av krav om at tolker som benyttes i offentlig sektor skal være oppført i Nasjonalt tolkeregister (tiltak 42). En naturlig følge av dette vil være å utstede et ID-kort for personer som står oppført i registeret, og som lett identifiserer hva slags kompetanse den enkelte tolk besitter og hvilket språk vedkommende tolker i (tiltak 43). Administrasjon rundt utstedelse av kort vil innebære en omfattende jobb i første omgang og ved regelmessig fornyelse av kort etter en bestemt periode. Dette vil fordre økte ressurser.

Innsynsregister

IMDi støtter også utvalgets forslag om ikke å videreutvikle Nasjonalt tolkeregister til et bestillingsregister. Nasjonalt tolkeregister bør heller fungere som en rekrutteringsbase for brukere av tolketjenester. IMDi mener

at de ulike sektorene må utvikle egnede bestillingsløsninger, enten ved at man oppretter egne bestillerkontor for tolketjenester – slik det er gjort ved UDI og ved Oslo Universitetssykehus – eller ved at man kjøper tjenesten eksternt med tydelige krav til tolkenes kompetanse. Oppføring i Nasjonalt tolkeregister bør uansett være et krav.

Brukervennlig og oppdatert verktøy

Et utgangspunkt for at registeret fortsatt skal ha en høy bruksverdi er at opplysningene om den enkelte tolk til enhver tid er oppdatert. Gjennom brukerundersøkelser og tilbakemelding fra brukere av registeret har IMDi avdekket at ikke alle tolker overholder sin plikt om å sørge for at IMDI til enhver tid innehar korrekte og oppdaterte opplysninger om han/henne. IMDi har de siste årene brukt store ressurser for å kvalitetssikre privat- og kontaktopplysninger til tolkene. Det er også et problem at dødsfall blant oppførte tolker ikke meldes til registeret. IMDi mener direktoratet bør få hjemmel til å hente opplysninger fra Folkeregisteret til Nasjonalt tolkeregister.

Den teknologiske løsningen for registeret og Tolkeportalen må også forbedres. Dagens løsning er utdatert og lite brukervennlig. Videreutvikling av Tolkeportalen må ses i sammenheng med IMDIs webutviklingsprosjekt.

Omfattende informasjonskampanje

IMDis undersøkelser viser at Nasjonalt tolkeregister og Tolkeportalen er godt kjent blant tolker og potensielle tolker, men lite kjent blant tolkebrukere. IMDi mener at det er nødvendig med en omfattende informasjonskampanje om registeret og portalen i sektorer med stor velferdsbetydning.

Fjerntolking

IMDi støtter utvalgets forslag om tilrettelegging for økt bruk av skjermtolking (tiltak 55). Som utvalget påpeker vil økt bruk av skjermtolking kunne bety bedre tilgang til kvalifiserte tolker i hele landet og bedre ressursutnyttelse av de tolkene som er kvalifiserte.

IMDi er enig i utvalgets vurdering om at en bevisst satsing og en solid forankring på ledelsesnivå i alle sektorer er avgjørende for at skjermtolking skal bli vellykket.

IMDi støtter forslaget om etablering av et nasjonalt utviklings- og kompetansesenter for skjermtolking (tiltak 56). Senteret skal, ifølge utvalget, gi råd om sikkerhet og tekniske standarder. IMDi mener senteret også bør ha god kunnskap om de muligheter og begrensninger som tolking via skjerm innebærer, og er enig med utvalget i at det er behov for mer forskning om hvordan tolkingens kvalitet påvirkes av skjerm-løsninger.

Hvem som skal ha ansvar for kompetansesenter for skjermtolking er ikke beskrevet i utvalgets rapport. IMDi vil for ordens skyld påpeke at et slikt ansvar vil ligge utenfor IMDis kompetansefelt, og anbefaler at denne oppgaven ikke legges til IMDi.

Styrke IMDis rolle som fagmyndighet

Tolkeutvalget foreslår å styrke IMDis rolle som nasjonal fagmyndighet (tiltak 3). Styrkingen vil både innebære flere oppgaver og en utvidet rolle. Samlet skisserer NOU-en mange og nye oppgaver til IMDi. Direktoratet er tillagt en rolle i godt over en tredel av tiltakene som er listet opp i vedlegget til høringsbrevet.

Det er viktig at direktoratet tilføres nødvendige ressurser for å kunne utvikle og ivareta nye oppgaver, slik det er skissert i kapittel 18 om økonomiske og administrative konsekvenser. Direktoratet mener det er nødvendig å konkretisere eventuelle nye oppgaver og ansvar, og ser frem til videre dialog med departementet om dette.

Med hilsen
for Integrerings- og mangfoldsdirektoratet

Alv Humborstad Sørland
strategidirektør

Martine Lunder
Rådgiver

Dokumentet er godkjent elektronisk og trenger derfor ikke signatur